

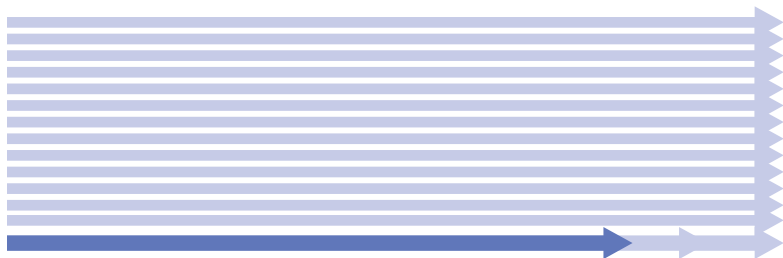

Napút-füzetek

2019 138.

Tamási Orosz János

Ézerkilencszáz- nyolcvanegy

Tamási Orosz János

Ezerkilencszáznolcvanegy

01

nem tudhatom másnak az életem
mennyit ér lehet perctörmelék por
ellene érte mit sem tehetek
ellenünk értünk *csak teszen* a kor
hisz visszájára fordul a szándék
jót akar végül rosszat cselekszik
más segít rajtunk mert ártani kész
lökődünk közöttük erőnk szerint
szédült golyók vagyunk zöld asztalon
megadták *kezdő* sebességünket
de pályánkat már valódi sorsunk
súlyunk erőnk szerencsénk szabja meg
kiért s mit tapos össze életünk
hány darabból sző porszemperceket

02

életünket üres *manírokkal*
szabályozzák terelgetik tovább
palackoznak bölcsőnkben majd lassan
decinként mérnek ki nap nap után
az első kortyok még túl erősek
rézeleje kemény bár nem tiszta
aztán finomodik többet ésszel
égetettel sokkal tovább bírja
a *palack* s az élet is mely fogyaszt
míg sodornak hideg semmiségek
s pimpósodik butéliánk alja s
egy nap *elő a jeges* agyvégzet
hát megmosdatnak elteszik címkénk
s visznek az anyagvisszaváltóba

03

két sors egy törzsbe fonta gyökerét
a nagy sötétlő erdő mélyében
hajszálnyi létünket egyazon föld
táplálta sorsunk így növekedett
míg egy nap fejszések fűrészesek
jöttek emlékszel eladtak minket
gyökértelen életre szánva
folyóba fojtó örvénybe lökve
sodródtunk hosszú hónapokon át
a tutajháncsok míg elszakadtak
végül sorsunk egyenként kifogták
hússal csontokkal összeszoktattak
de szemed mélyén sorsunk éje zeng
sorsom sorsosa fölismertelek

04

mellém lépek árnyékod eltűnik
árnyékomban állunk egymás mellett
két könnyű kabát de árnyékaik
már szeretkeznek szenvedélyesen
szánalmas hasonlat de fölkaivar
mint zsúfolt utcát tavaszi avar
állok irigylem árnyékainkat
ölelkezhetnek szenvedélyesen
felpillantok *fölhőtlen* az égbolt
árnyékaink nyugodtak lehetnek
legalább ők törvényes nászágyuk
sok kicsi árnyék uccu utánuk –
de két árnyékból lehet-e...? ősz jó
möszjő s véle árnyékok tengere

05

meséljem el mit csináltam eddig
honnan merről sodródtam nélküled
nem tudom az álmod sem kérdezik
ha hazatér hogy honnan érkezett
mint aki csak álmodja életét
én úgy töltöttem le az éveket
részeg lettem egy halál éjjelén
s mámoros álomba merevedtem
semmi sem számít de minden fontos
szükséged van rá bár nem érdekel
ha fénylik kopjon kopott csillogjon
csak az lehet ami lehetetlen
mesélj nekem miért éltem eddig s
hová merre sodródom majd veled

06

zárt tér homlokom szkarabeuszok
óarany porral festett pannója
korhad rohad itt világnyi titok
mindennek vége új sír akkor ha –
áporodott bűz békeszag terjeng
a nyugalom vélt elmaszatolt cél
szent eszközök váltak szemfedéllé
szentségtelen hit szeretet remény
mardostak de jöttél s isteneim
már megtisztult hitükkel fogadnak
tisztá víz vagy földfény levegő
homlokom zárva de megnyílt az arc
felélt életek óarany porát
szikkadt sarát arcomról lemostad

07

éjszaka van a világ sötétebb
megint egy elégett hétköznap
hisz hatalmas krematórium lett
a század utolsó harmadában
ez a világ melyben gépiesen
él az ember kiszolgáltatottan
jogerőre emelt szégyeneknek
vastörvényesített unalmaknak
éjszaka van kedvesem is alszik
meleg puha családi kriptában
távol tőlem mert tőlem még őrzik
túl ne szeresse magát vigyáznak
cinkosan mosolygók vicceiden
világ s reád emelem poharam

08

elnéma lettem lassan biztosan
enigmatikus minden éjszakám
minden álmom bódulat enyészet
s mi reggel ébreszt új hamis kottám
kockán játszom ki abból életem
jeligés Bűbáj cikornyás Cécó
pudvás lángolás céda *böcsület*
temeti szívem s a latyakordó
nincs igazság csak ík és gázságok
a szerelem bódító enyészet
csökkent csöndből kiziháló álom
csontmagányú enigmás éjjelek
o o o — — — o o o — — — — — én
most elnéma o mentsd meg lelkemet

fuss vélem világgá *rejtezz* engem
 üldöznek itt életem szomjazzák
 szuronyszavakkal *bánnak* halálra
 torkom kötélkételyek fullasztják
 hitetlen hitek üszkös remények
 romjai között *vánszoroz* az ész
 minden erőmet *elrejteztetem*
 feladnám végleg de nagyon nehéz
 mégis most rejts el bujtass el *rejtezz*
 magam elől mert vérem szomjazom
 szuronyszavak sebeztek halálra
 kötélkételyek pányváján sorsom
 már azzal gondolok csak előre
 mindig amivel hátrébb maradok

barátod *jó* barát így jó okkal
 gyűlöl bár oka oktalan *fásé*
 de feszíti hogy titka titkodé
 s fél kincse elillan kézen-közön
 így esett csapdába vélt barátság
 hamis rokonszenv kényszerszeretet
 bár restell minden kimondatlan szót
 arcodba vágja azt mert fél tőled
 s fél önmagától is örök hurok
 bűvös köre lám örök haraggá
 így kívül barátod gyűlölni fog
 így válik barátsága hamissá - - -
 járatlan kátyúnk vagy őszinte szó
 sárként tapadsz ránk mint holnapi hó

11

rohanni innen el azt akarom
hogy értsd maradnom rettenetes
félnek itt tőlem de féltelek is
lázálmokból szótt daróc életem
megvet a város és megvetem őt
s a festett fákat betonágyukban
ki mindig ismert az sem érti meg
szívemre szoruló magányomat
és te sem vagy itt és te sem vagy itt
néha lopunk pár napnyi életet
aztán el s itt marad hiányod de
hogyan mondjam el neked amit nem
elmenni innen ez minden vágyam
de maradnom kell mert maradnod kell

12

elúszik nézzük: bádogkoronám
nincskincsem boros hitem tarackja
kertemben mi nyílik *play*virág
de szívem mázgás őszbe csavarja
gyűjtögettem hétköznapijaimat
csíráztak tudat- s hóálom alatt
mává cseperedve szorongatnak
tegnapjaim *fél*árvák elhagyottak
veszíthetem: bilincserveimet
tolvaj magányt eminens bánatot
mundérózont mágikus csendet
konspirált vágyat kövült ködhalmot
gombolyodtam kántált jövőmbé de
tudta álmom csak két macska lesz ott

13

talmi cincogás kicsavart szavak
hőbörgő dumája nem kell nekem
ha szégyen a szív hát vádoljanak
a divathősök a szívtelenek
jöjj kacaj jéghegy csúcsáról (*olvad*)
jöjj csupasz csikorgó csordalétből
tűröm mert friss fűbe kuporodtam
csaholj talmi zaj csúfos csillagcsőd
lángol az égen hűvös szél hasít
fázom de élek hiszek remélek
nevessetek ha vásott a szív
ti divathősök *karcos vésetek*
talmi cincogás kicsavart szavak
hőbörgő dumája *nem vagy nekem*

14

mássá változott másolt életem
másé lettem: magamba fojtalak
más volt minden álmodott lényegem
mi téged körüllelt az akartam
fényed gyolcsán árnyékként heverni
ernyed lelkemnek nincs szebb élvezet
s szavaid balzsamát megérezni
s elérni végre az őslényeget
mássá lettem mert másolom lényed
s te hozzám illesztet rejtett valód
elfojtva álmodott s hitt lényeget
mi belőlem fakad azt akarod
formálja egymást meder és folyó
feltöltve azt is mi nem látható

15

nem hiszel nekem jövőtlen érzés
bilincse szorít csupán csuklómhoz
ma még bűvöl a szép lehetőség
s a holnap talán már nehéz ólom
lesz méreg melytől szabadulni kell
taszító vonzás sebzi nyugalmad
mint furcsa szűrés nem hiszel nekem
megmérgez kételyed eltagadsz
végig sem gondolva miért teszed
rémisztenek a *serény* holnapok
ellent mondasz álmodnak hirtelen s
kicsiny hitednek magad feladod
játszol csak míg jövőtlen érzésként
vérzel át rajtam; gyors halálon

16

időm fölös törmeléke vagy perc
feszengni hagysz egy jövőtlen nyárban
mert jeltelenség köt jelenhez míg
pecsét szerelmünk nem láttamozta
virág teremthet kertet szabadon
patak patakából forrást fakaszthat
völgynek szelíd hegy vágyott oltalom
vágató vérem vére dalunknak
de *pöcsétek* tintavilágában
papírok nélkül *óne* irgalom
feszengünk jövőt *punnyasztó* nyárban
fonnyadt reményünk aszalt bizalom
csak bírd szerelmünk édes aszúja
míg egymásba nyílhatunk szabadon

17

várni kívárni már csak ennyi kell
szokja arcunk itt lassan a világ
cinkelt félelem senkit nem rettent
hajlik betörik idomul hozzánk
kivárni bírni erővel ennyi
de mit? ki és mi ellen? s büntetlen
lehet-e fagycímerért csatázni?
visszaad-e mindent a szerelem
az ellenünk hadat viselőknek?
lehet-e győzni győzelem nélkül?
szeretkezünk nem háborút vívunk
de csatáznunk kell szeretkezésért
utunk majd végül utolér minket s
futunk azon legyőzött győztesként

18

gyanakszunk egymásra hisz olyan szép
az érzés hogy nem is lehet igaz
hogy múltó álom romló dicsőség
hogy végül majd erre sem lesz vigasz
s hogy vigasz már ez sem lesz semmire
hogy egy test leszünk két külön szívvel
nem egy szív jut majd két külön testre
s irigyek leszünk már fele kincsre
veszekszünk civódunk semmiségeken
gyanakszunk egymásra hiszen oly szép
az érzés hogy megtölt félelemmel
hogy múltó álom foszló dicsőség
szerelmünk megtartó erejével
szerelmed s szerelmem őriztessék

19

nem vagy itt tudom mégis érezlek
ágyunk bár keskeny falig húzódom
úgy takarom könnyű fehér tested
őrült vagyok de jó veled nagyon
ujjaim álomra kulcsolódnak
és imára de angyalok ti most
arra semmiképp ne figyeljete
forró imámtól megtér testetek
vagy hallgassátok és adjátok meg
ő nincs itt nélküle halott vagyok
ó ti szentek ha ismertek Istent
csodát tesztek mert jó vele nagyon
együtt kell élnünk vágy ő és válasz
ágyunk nem lesz szűk falig hátráltam

20

fekszel nem akarsz gondolni sem rá
így minden perced reménytelen harc
írsz olvasol vagy csinálhatsz bármit
előttem lebeg örökké egy arc
az arca térképe hús szívednek
szép homlokán nyugalma fennsíkja
alatta végtelen mély tengerek
ajkán a jövő hívó mosolya
a jövőé mely olyan ismerős
hisz tudod jól ilyennek álmodtad
az arca térképe hús szívednek
szívedben őrzött örök hazádnak
fekszel nem akarsz gondolni se rám
így minden perced reménytelen harc

21

hangok ízek illatok *foszlányi*
kavargnak szűmben s ráfösti arcod
de oly illanón ködben lebegve - - -
lám mi is épp ily bizonytalanok
vagyunk esténként mikor válni kell
s magányunk vasalt bilincseiben
szökésgyanúsán kettős őrséggel
körülvéve mi álomfegyencek
várjuk lopott órák bűvöletét
melyek illanó ködbe burkolni
foszlanak sietvén szét s lebegtet
lágyan hangok illatok *foszlányi* - - -
mert álom csupán ha együtt vagyunk
s ha nem: tested álmomba álmodom

22

ne lássam arcod ébren s álmomban
ajkad ízét soha ne érezzem
szemem ne takard többé hajaddal
ne ismerjek magamra szemedben
ne várhassalak ne hívhassalak
tested gyönyöre ne fonódjon rám
ne szülessék újjá mosolyodban
ne halljam sosem lépteid zaját
ne hihesselek többé hazámnak
szívem szívednek ne felelhessen
ujjaid ujjongó varázslatban
ne táncoljanak többé testemen
vedd el inkább szívem dobbanását
csak ne ez égi és földi szerelmet

23

színház az egész világ kedvesem
ez minden mesterszó enigmája
szerepét játssza erkölcs és erény
lopván birtokolt képmutatása
szavakon üget a hiúság mind
de bölcs öreg királyt alakít *fész*t
akár ellenség akár jó barát
azt szajkózza igazat neked fest
igazat csak azt csak most csak neked
szavalja míg bilincset vasalja
rád s persze csak a te érdekedben
ácsolták jószándék-akasztófád
mi fekszünk egy négyzetnyi napfényben
s ölelünk bár ölni szán a király

24

hamis gyöngyöket pörgetnek feléd
igaznak hiszed csillogásukat
sajnálod ki *5öl6olván* kér
(ki szívet zsarol az sikert arat)
háborút nem de kis csatát nyerve
nagyobb csatára *összpontosít6*
már nem is kérve de követelve
szánalmad s így győz alázatoddal
engedtél egyszer s ez már kötelez
hamis bár mégis mérce irányár
ez lesz bére felára mindennek
míg rájössz hol élsz üres délibáb
zsarolt szeretet száműzetésed
lesz – *libériás szívuszibériád*

25

talmi bolond én esztelen őrült
bántalak tudom mégis féltelek
sebként sajog bennem ha örömmel
hódolsz pompának mi nem általam
ékszeres mit mások borítanak
királynői palástként válladra
ha mások néznek fel csillagomra
s te elfelejtesz egy pillanatra
majd egy percre egy órára végül
s hiányod méri időm hívságát
talmi bolond én esztelen őrült
féltelek bár tudom féltésem bánt
szívem együtt örül örömöddel s
vérem kívánná mégis könnyedet

26

incselkedsz vélem te kemény combú
incselkedsz míg karomba nem kaplak
vergődhetsz akkor kis tarka szárnyú
cserfes madárként karjaimban
nem eresztelek nem eresztelek
fölfallak szétmarlak tüzes kézzel
ráolvad hóteted tenyeremre
por s hamu vogymuk te redőimben
szívem viharában szállsz örökre
így éli testem szíved viharát
mint két sámán táncoljuk szerelmünk
ősi bűvös bűvölő rítusát
te kemény combú addig incselkedsz
csak míg tüzed tüzemre vettetem

az első s egyetlen pillanatért
 érdemes létezni *szentül* hiszem
 de *dobva* mindent hűséget szabályt
 egymásba zuhanni igen igen
 felizzik bennünk s lágyan beölel
 bevonz magába fogad mi időnk
 zuhanunk majd keringve lebegünk
 testünk végtelen tér és véges erő
 azért az első vad pillanatért
 eldobnék én minden következőt
 csak egymásba zuhanni még adj még
 s adj még erőt Istenem add erőd
 testünkben izzon fel de testedben
 foganjunk s te hordd ki testünk idő

a fontosabb vasúti vonalak
 bőrd alól sejlenek föl össze-
 kötnek *hegyek völgyek között*
 fővárost partokat tengeröblöt
 gömbölyű vállad *útszéli* város
 nyakad kelyhében nyugodt lagúnák
 pipacssal benőtt dombvidék a szád
 melled két dombja szakadékot tár
 de suhanok át medencéd titkát
 s egy domb hágóját kutatná kezem
 selyemút fut selyemútba ismét
 medencéd? elzárt világegyetem
 áll a vándor zarándokút *over*
 állok *immár* másként nem tehetek

ahogyan hangod akad elcsuklik
ahogyan lélegzeted elakad
ahogyan tekinteted szertefut
ahogyan bőrdöd felizzik sápad
ahogyan karod görcsösen átfog
ahogyan ujjaid szorítanak
ahogyan vállad fénylik fehérlik
ahogyan cseppjeid patakokban
ahogyan combod tárul csukódik
ahogyan szemed csillagokat szül
ahogyan melled felemelkedik
ahogyan tested testemre feszül
amikor időnk darabokra törik
amikor dalunk felzeng s felzendül

két galaxis egyszerre robban szét
a roppant űrben s egymásba olvad
pusztul bár mégis nő tágul a tér
születik ezer s ezer új csillag
lám így robbannak szét pórusaink
véred tüze már szívemben lángol
gyönyöröm mozdítja hangszálaid
köröttünk legyőzött távolságok
még ugrásra készek visszalopnák
a teret mit közénk feszítettek
a roppant űrt a véget pusztulást s
már nem egymáson csak egymás mellett
fekszünk két elfáradt alvó tenger
csillogva csillagként két vércseppen

ENTRADA
DE
E VOTO UENK
CSTO JABROU
CUTINT coll,

31

vállamra hullott kedvesem haja
így alszik így bújik ily édesen
kissé hasra fordulva szuszogva
puha párnája zsibbadó kezem
zsibbadó? ugyan arcát érezve
forr a vér feszül az ín izom
zsibbadás? zúgó zendülő zene
hívja harcba s a véralagúton
menetel gyönyöröm hadserege
de alszik kedvesem hozzám bújva
puha párnája zsibbadó kezem s
vállamra hull felhőbarna haja
pihenj vérem a kedvesem pihen
de álma találjon rá álmomra

32

felkelő nap fürdeti fényében
egymásba hulló s fúló testünket
szeretni még szeretni szeretni
vágyunk izzítja éhes vérünket
mert százezer éve nem szeretünk
egyedül voltunk körülvettenek
minket bár sokan rendületlenül
hazudván s szívünknek szerelmeket
hitték talán ők is azt az érzést
hittük is mi is ámulbámulva
ennyi csak a híres végtelenség
a szív s a vér *örjítő* csodája - -
most nappal s ég összeolvad bennünk
így lopsz fényt arcunkra szívvirradat

hangod a hangod melyik csillagé
hol járhat már az a hang a hangod
nincs kristály mely szebben zengené
a szót amellyel elvetted hangom
egy időre de aztán fellángolt
bennem az új hang s ujjongó öröm
tombolása közben kettőnk dallama
fonódott egymásba ott s a gyönyör
micsoda gyönyörben folytatódott
és hangod hangod melyik csillagé
és melyik csillagé hangom hangom
e gyönyört nincs mi szebben zengené
s van-e még csönd valahol a térben
mely hallaná s hinné van még remény

házat épít hitének ki szorgos
szobrot farag színes képeket fest
én hazámnak szólítottam arcod
és szívembe kovácsollak téged
hamis fohász száll csiszolt kő között
én nem hitegetlek holt igékkel
mint földet a nap és nap a földet
vonzzuk egymást a végtelen térben
hogy egyensúlyát ne veszítse el s
ne törjön a mindenség hatalma
szíved szívemmel alkotott rendszert
így köt meg a tér örök szabálya
csillagporrá őrlődnék nélküled s
úgy? csillagporként szállnék arcodra

pupilláid tükrözik vissza a fényt
mit ezer gyertya lángja sugároz
nem látsz bár de nem kopár koroméd
borul reád mint egy régi álmod
csillogó fénytenger fénycsend fényéj
fogad be s már magad is csak fény vagy
vágatsz csillagutak végtelenjén
ahogyan hajdanán azt álmodtad
de álmodtad-e vagy néha tested
s tudatod börtönéből kiszökik
valami rég elfelejtett inger
és felvillantja az összejt képeit?
szerelem s halál áraszt el fénnel
vagy pupillánk tükrözi ránk a fényt?

szorongat minket torz képmutatás
a *kettős* dac küzd még itt ellenünk
mert világuk csiszolt apró *nipplek*
halmaza s hiányunk gyűjteményük
hiányát fokozná s ez a hiány
jobban fájna itt mint jelenlétünk
angolos hiánya de károgj bár
károgj cserregő szarka *soha már*
mi nem illünk műáhitat közé
éredkidőtök szívünk nem köti
e szívuzsoraualom hadát
cédrusvágyunk végül felőröli
már benned élek s növekszel bennem
lelkem s lelked lelkünket kitölti

menoteszt pozitív alig értett
szavakat mond a kis sárga papír
két szó csupán de boldog arcomat
buta könnyecseppek árkolják végig
káosz kószál még kusza lelkemben
a gondolatok köddé foszlanak
a hihetetlen hitet követel
és boldogsága fölfoghatatlan
domborodó dombnak dorombolok
látszol-e már kérdezi kezem
menoteszt pozitív fölényes bölcs
szavak egy sárga papírszeleten
egy új szem nyílik ránk most a láncban
új íge a szabadság-zsoltárban

még itt sem vagy már vitázom veled
lány légy vagy fiú ezen tűnődöm
választott neveid ízlelgetem
majd (meg ne halld) locska számát ütöm
mert elvész az első meglepetés
bár ezért nem kár ér majd annyi más
már unni fogod hogy megszületté
bár hatalmas gyönyörben fogantál
ha igaz a hit szép leszél nagyon
vitázom veled bár még nem vagy itt
lány légy vagy fiú ezt fontolgatom
s ízlelgetem elképzelt neveid s
míg nézem földed jövőd otthonod
várlak nagyon de nagyon szorongok

megváltoztattál új hitet brongat
haranggá ütött szívemben jöttöd
tenni kell érted tenni akarok
mit érne celofánba zárt öröm
szép díszes dobozba csomagolva
feszít egy nemzedéknyi vitrinben
s ha kibontod orrodát bűz csavarja
így jössz rá romlott a híres desszert
én nem ilyen örömmel akarom
fogadni várni meglepni szíved
de tétova társakat találok
félve ver szívem kong a szó bennem
jelenem hűvös cinkos hallgatag
múltad jövőd összevissza fecseg

burokkal együtt tyúktojásnyi vagy
de van már karod lábad és fejed
nem is tudod még mi mindened van
sorsod korod hited történelmed
növekszel szépen s benned növekszik
egy tiszta jövő hófényű csillag
mely itt majd jelenné piszkolódik
hisz minden csillag csupán kődarab
rideg halott élettelen világ
szépen csillog egy másíkról nézve
de ha leszállsz rá semmit sem találsz
csak reményt (*ha felnézel az égre*)
burokkal együtt tyúktojásnyi vagy
így növekszel – életre ítélten

41

ne hidd el sorsod szebb kötéssel vár
csak hitem félelme feketíti
s annyi benne a törés szakadás
s a tévút nincs bölcs ki értelmezi
új ezer év vár felnőtt erődre
sok lesz a dolgod javít'ni való
s épít'ni újat s rombolni össze
sok-sok mai igaznak hitt valót
porrá törni gipszarcú szobrokat
csodát csókolni magtalan csendbe
dallá nyíljon végre a hangzavar
győzz a rosszon bölcs értelem rendje
legyen mit élni s miért halni kell
az úgy öljön hogy ölelés legyen

42

friss vér haldokló szívnek ereknek
tükör hiú emberi arcoknak
boldog játék zokogó gyermeknek
víz a partnak meder a folyónak
hús éhezőnek vándornak hús szél
fény az életnek érzés a szónak
rózsának illat szeretőknek kéj
az arcnak mosoly arc a mosolynak
erő a karnak jó föld a magnak
csecsemőnek tej tűz az öregnek
álom az éjnek zene húroknak
friss vér haldokló szívnek ereknek
hűség a hitnek látás a vaknak
áldás életemre az légy nekem

43

mosolyogtál rám álmomban apa
fölébredtem és szólítottalak
sírod mélyében hallottad talán
vagy velem voltál csak más alakban
miért somolygott mosolyod apa
nevettél hogy megint kezdem újra
hogy meguntam végre a hányódást
hogy nem élek már magamba hullva
vagy szerelmem szívét látod égni
tisztuló láztalan homlokomon
és jelezted a legfontosabb annyi
hogy ne felejtsem két örök sorod:
rossz nem saját életünket élni
s halálunk helyett a halált várni

44

vonásaid őrizem arcomon
szívemben örök keserűséged
reményeid a be nem váltottak
és a beváltott fenyegetések
hétköznapiakra szűkült szabadság
csalások és csalódások szennye
de benne sodort ellene a dac
hogy hitednek kell végül győznie
és filléreket osztott ünneped
de kenyér só mindig asztalodon
apám szívemben keserűséged
vonásai – s így ég össze arcunk
elég *nevetés* nem kell odalenni
az is lehet hogy tévedés voltunk

egyetlenem a *verset* keresem
 ott láttam fényét szelíd arcodon
 elrebbent elillant oly kecsesen
 ahogyan szeretsz s ahogy félsz nagyon
 hogy elveszítesz s félsz hogy maradok
 ülök csöndben hószakadás-szívvel
 bár előbb még itt élt az arcomon
 egyetlenem a vers mit keresel
 egy vers csak ajkam s ajkad dúdolja
 csak véred s vérem zúgja zengheti
 a vers nyugal munk oltalmazója
 most ülünk nézünk szótlán mereven
 hol a *vers* melyben élsz élek élünk
ki imént úgy fényezettette arcunk

megértettem: vonzó szivárványbolt
 a bennem ködlő parázsló álom
 illanó csodáink új kapuja
 látványként is foszló mint az a *szag*
 a múlt óráim múlását rejtő
 s jövőt melyre nem találhat idő
 olyan idő mely nekünk szabadott
 bár terünk s terhünk súlya egyforma
 de az idő mely minket szaggatott
 más dimenziók árnyékszötte
 így vonulunk méltóságteljesen
 két idegen életre ítélten
 vonulunk csak méltóságteljesen
 fénytelen kor árnyékához *szagva*

kitörni vágytam s betört e szándék
a jóhoz *rossz* vezet s ezt a rosszat
sorsként érteni s vállalni nehéz
ha várnak rád ha nem magadé vagy
támasznak tudva kővé dermedsznek
és a kő reped törik szétporlad
de a kő marad észre sem veszed
hogyan belül már szilánkokra hasadt
vagy fának hisznek árnyat adónak
de ritkás a lomb fonnyad levele
gyökerei már rég kikorhadtak
beszáradt föld nem őriz életet
pányvát vet társad ki röghöz tapadt
sasként suhanó szárnyad árnya vagy

lehullnak lassan az apró csodák
szerelmünk túlélte gyümölcsei
már tudjuk vagyunk megszoktuk egymást
és kezdi szívünk elfelejteni
az áradó öröm tombolását
hogyan újra együtt hogyan újra veled
mindenható mosolyunk manóját
a jégre tesszük eláll meglehet
nem törünk ellenállhatatlanul
egymás felé a később sem késő
megszoktuk egymást már tudjuk vagyunk
és nem megáll csak eláll az idő
konzervszerelem mikróba tett láz
minden mi más csak álom marad vágy

lezúdult millió pillanat míg
egyetlen egyben egymásra néztünk
vég nélkül halódtunk mint *zsanpoli*
s az idő remegő telt percei
kik temetik csak egymást egymásra
hullva hiszen már fölöslegesek
és újak jönnek újra meg újra
s e csömört boldogságnak hiheted
míg egyetlen egyben egymásra néz
két arc és két védtelen tekintet
s a percek sodra vesztí erejét
nem győzik le azt az egyet melyben
temetjük egymást egymásra hullva
itt nincs már nálunk fölöslegesebb

futnak perceink múlnak óráink
szénné ég sok nap sok hónap sok év
ha visszanézel távoli emlék
az első csók az első ölelés
oly távol jár mint mi most egymástól
távolabb? közelebb még? egy sárgás
fixírsós fényképen a bemozdult
emlékek árnyéka épp így fénylik
kiszámíthatatlan az objektív
távolsága és zársebessége
de megsejted a képről árnyait
a jövőnek mielőtt beégne
múlnak perceink fogy a nap az éj
ölni túl sok jut ölelni kevés

51

végül magához szoktat az idő
kiismered rigolyáit bár ha
hiányzik *olyi* zakkant zökkenés
más mosoly mámora *kéne már egy*
ki hív mint végtelen óceánvölgy
mégis csönd jó s hölgyed holtvágánynak
hitt tekintetén jutsz új tegnapba
gúzsba köt az órák fonadéka
elillan a jövő mint a gáz már
ezer mából egyetlen holnap ha
maradt s nincs egyetlen holnapután
mégis magadhoz szoktattad időd
kiismerted rigolyáit s már így
is múlsz ki te hontalan honpolgár

52

verseimben élsz már mindörökké
halhatatlan vagy miként szépséged
lapoztál-e *ódongó* könyvekben
és megütött-e bíz hozzávénültem
egymáshoz múlunk kedvesem mi is
de együtt egyszerre s egy lesz párnánk
bár szétfoszlik miképp a közös ág
s miképp agyunkban annyi emlékmás
de néhány sorom tán itt marasztal
ha rám lelsz utód ódon könyvekben
irigykedve s ábrándozva olvasd
és csodáld halhatatlan kedvesem
nem leszünk de vágy vagyunk örökké
kedves míg lesz csók érzés értelem

53

hallgatnám de hallgat hűs éjszakám
örökkön örök néma nyugalma
s áttör a csenden egy hamiskártyás
a hallgató múlt s a paklit bontja
leosztja sorra emlékeimet
arcok szavak ízek mozdulatok
nos játszunk hát emelem a tétet s
lapot kérek egy lapot két lapot
magas a tét komolyodik játszánk
lapra lap s egyre vidámabb vagyok
emelem még te vén hamiskártyás
blöffölsz mindig karcolt minden lapod
figyelem hallgatom az éjszakát
örökké éli s élem nyugalmát

54

távoli utódom ha olvasod
most túl zilált vagy túl szép soraim
s mögöttük halott arcom kutató
jeltelen arctalan foszlányaim
tudd vérünkből vagy így gondolunk rád
e korból bár holt reménynek látszol
s hogy létezel még s létezik hazám
és *te mindened is* s érted s hiszed
és egy nyelven velünk s kedvesemmel
tízezer év százezer is lehet
ember vagy még mondd nem gép komputer
s Nagy László balzsamszavát is érted?
távoli hősöm ha ezt olvasod
sorsod s arcod csókoljuk mind s ketten

55

kettőt szeretek téged s önmagam
s e kettő közt morzsolódni mókás
magam elől magadba te bújtatsz
s gazdagítnak önzéseim; *egysmás*
érted tagadtalak meg téged is
ha változott arcod szürkült a fény
de a hiány rejtélye megtisztít
őbennünk ősigézet öle él
kettőt szeretünk minket s magunkat
s e kettő közt morzsolódni édes
bár néha kutatjuk már arcunkat
őkké válunk s órájuk irigyek
nékik a lét véletlen stáció
de értünk te míg én értünk jöttem

56

olvasd *e versben* fogantál újra
hiába hogy magad rejtegeted
veszítsem tested enyém árnyéka s
árnyékból életre keltelek
szebb létre ennél sohasem vágytál
bár nagy árat adsz magad tagadod
csitítod szíved de kacagnak már
hű szíveden szívtelen hajnalok
őrlődsz hiszed bár célod csak annyi
hogy fölös teherrel szállj szabadon
de tudd szívért szívvel kell fizetni
ha mással fizetsz magad tagadod
valós világod sosem lesz igaz
de *versem* szobra s örök sorsa vagy

örökké szeress ennyit akartam
zsarnokként kértem és követeltem
ne lehessen nélkülem holnapod
másokkal s más okkal békességed
iszonyat űzzön szürke óráktól
minden pillanatod rám keressen
nyelved nekem formáljon hangot szót
mert azt akarom örökké szeress
felejtsd múltunkat bízd s várd jövőnket
a falanszterjelen csak bohócarc
kétely rögeszme fagyszív ne bántson
szeress csak s csak örökkön akartam
te farkasszemet néztél jövőnkkel
s nem hitted mosolyát nem akartad

kezemre szállt egy kósza katica
majd búcsút intett ujjam hegyének
néztem csak suttogva találj vissza
többé ne hagyd el virágod réted
mit kerestél itt a nagyvárosban
mi hozott ide milyen kalandvággy
plakátég alatt kőhajnal hasad
a fák lombjukat csupán álmodják
mert szorítják fojtják mind a falak
de mint ki kezét elveszítette
tőből ám ujjai mégis fájnak
így hull lombálom a gyökerekre
bennünket a város így fogad be
s így hullott ránk a kőhajnal fénye

átcsap rajtunk szerelmünk tengere
kétarcú mámor – apály és dagály
ámít a vad gyönyör végtelenje
s józanít a pillanatnyi halál
hogy nincs tovább hogy hajnal homálya
festi fénylő szürkére ablakunk
egy új nap megint s lesz-e ki tudja
fény sugar mely melegíti arcunk
vagy talmi emlék segít majd hinni
hogy élünk itt és itt van értelme
hogy nem kell új csillagot álmodni
állandósul vágyunk varázsszere
így jön s múlik álmunk pillanata
míg átcsap rajtunk szívünk tengere

locsogtok mint csacska hullámai
titkát mélyében őrző folyónak
nektek mindig a part a közeli
s a part formálja a hullámokat
talán már azt is elfeledtéték
sodró folyam a sors nem állóvíz s
e sodrást nem érzitek – hívatlan
part látványa bős csatára hevít
bár sejtitek a szétfoszló mélyből
tükröződik kétségbeesetten
e part hisz nincs part álmok játéka
minden e szívdobbanásnyi létben
lángol a lélek s ti csak oltjátok
ellene hevített görögtűzzel

Tartalom

(nem tudhatom másnak az életem)	3
(életünket üres <i>manírokkal</i>).	3
(két sors egy törzsbe fonta gyökerét).	4
(mellém lépek árnyékod eltűnik)	4
(meséljem el mit csináltam eddig)	5
(zárt tér homlokom szkarabeuszok)	5
(éjszaka van a világ sötétebb).	6
(<i>elnéma</i> lettem lassan biztosan)	6
(fuss vélem világga <i>rejtezz</i> engem)	7
(barátod jó barát így jó okkal)	7
(rohanni innen el azt akarom)	8
(elúszik nézzük: bádogkoronám)	8
(talmi cincogás kicsavart szavak).	9
(mássá változott másolt életem)	9
(nem hiszel nekem jövőtlen érzés).	10
(időm fölös törmeléke vagy perc)	10
(várni kívárni már csak ennyi kell).	11
(gyanakszunk egymásra hisz olyan szép)	11
(nem vagy itt tudom mégis érezlek)	12
(fekszel nem akarsz gondolni sem rá)	12
(hangok ízek illatok <i>foszlányi</i>)	13
(ne lássam arcod ébren s álmomban)	13
(színház az egész világ kedvesem).	14
(hamis gyöngyöket pörgetnek feléd).	14
(talmi bolond én esztelen őrült)	15
(incselkedsz vélem te kemény combú)	15
(az első s egyetlen pillanatért)	16
(a fontosabb vasúti vonalak)	16
(ahogyan hangod akad elcsuklik)	17
(két galaxis egyszerre robban szét).	17

(vállamra hullott kedvesem haja)	20
(felkelő nap fürdeti fényében)	20
(hangod a hangod melyik csillagé).	21
(házat épít hitének ki szorgos)	21
(pupilláid tükrözik vissza a fényt)	22
(szorongat minket torz képmutatás).	22
(menoteszt pozitív alig értett)	23
(még itt sem vagy már vitázom veled).	23
(megváltoztattál új hitet brongat)	24
(burokkal együtt tyúktojásnyi vagy)	24
(ne hidd el sorsod szebb kötéssel vár)	25
(friss vér haldokló szívnek ereknek)	25
(mosolyogtál rám álmomban apa)	26
(vonásaid őrizem arcomon)	26
(egyetlenem a <i>verset</i> keresem)	27
(megértettem: vonzó szivárványbolt)	27
(kitörni vágytam s betört e szándék).	28
(lehullnak lassan az apró csodák)	28
(lezúdult millió pillanat míg)	29
(futnak percek múlnak óráink)	29
(végül magához szoktat az idő)	30
(verseimben élsz már mindörökké)	30
(hallgatnám de hallgat hűs éjszakám).	31
(távoli utódom ha olvasod)	31
(kettőt szeretek téged s önmagam).	32
(olvasd <i>e versben</i> fogantál újra)	32
(örökké szeress ennyit akartam)	33
(kezemre szállt egy kósza katica)	33
(átcsap rajtunk szerelmünk tengere).	34
(locsogtok mint csacska hullámai)	34

1 981. Szonettszerű hosszú hónapok, zabolázó korlátok közé szorított zabolátlan érzelmek gátlástalan legbenső pillanatai. Ott mutatván legerősebben gátlásaikat – szerűségüket. 1981: az év, amelyben az itt olvasható írások – s még vagy kétszer ennyi – születtek, rohamtempóban felkicccelve, mint ahogy ráexponál valamire a fotós, szinte futtában, majd megy tovább, halad az élet nyomában, s halasztja a film előhívását, s így tesz sokáig, talán túl sokáig, de teszi ezt mindaddig, amíg s mert az élet halasztja őt. Mert az élet halad, s aki a nyomába szegődik, nem állhat le még az exponálás előtt fényt mérni, fókuszot állítani, mélységet élesíteni, jobb szöveget keresni; s még kevésbé zárkozhat sötét-kamrába, fixíroidatokat keverni, s tűnőd-

ni tálkák fölött: alá- vagy föléhívjon-e a kép megmerítkezésének? És 2019. Az év, amikor a megsárgult – nyomdát addig soha nem látott – kéziratlapok előkerültek; immár csak mesélve valamiről s mesélve a sokkal többről. Az agy fotoshopja persze nekiállt ezt-azt igazgatni rajta, a valahai gyors tempó ráncait retusálgatni, tompa éleibe önbizalmat köszörűlni, de a valódi kihívást, eldöntendő kérdést az jelentette: nem jobb-e úgy hagyni mind, éppúgy, ahogyan megszülettek, sietve, sebbel-lobbal; elvakart sebbel, lassan kialvó lobbalt. Végül ilyen-né lett az emlékkönyv – formálódottak, sorjázódtak lapjai, de gyöngéikhez, bizonytalanságaikhoz ragaszkodtak. S talán igazuk is van. Minden ettől lesz olyan. Élet- s szonettszerű.

Cédrus Művészeti Alapítvány
1136 Budapest, Pannónia u. 6.
Telefon: (1) 247-6657
Mobil: (30) 511-3762
E-mail: szongy@gmail.com
Honlap: www.naputonline.hu

Felelős kiadó: Szondi György
Szöveggondozó: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
ISSN 1787-6877
ISBN 978-615-81418-0-2